

Pirmasis Palaiminimas

"Palaiminti beturčiai dvasia, nes jų dangaus karalystė."
(Mato 5, 3)

Jonė gyveno saulėtam pajūryje, baltuose rūmuose. Jos tėvelis ir močiutė turėjo daug pinigų. Pirkdavo dukrelei gražių drabužių, žaislelių ir saldumynų, nors ji viso to ir neprašė, nes norėjo būti beturtė. Norėjo būti tokia neturtinga, kaip ta mažoji mergaitė, kuri visuomet vidurdienį pareidavo pro rūmus: apsiavusi storomis kojineis, apsiavusi pigios medžiagos drabužiais ir apsimovusi padėvėta kepurėle.

Jonė sykį priėjo prie rožėmis apsodinto mūro ir paklausė tos vargšės mergaitės:

- Kokie tavo namai?
- Juose tėra du kambariai.
- O ką neši tame šotelyje?
- Tetei sriubą.
- Kur ją valgys?
- Kieme, — esame beturčiai.

Norėjo Jonė, kad ir jos tėvelis valgytų kieme. Atneštų jam pilną šotį sriubos. Pabučiuotų jį sakydama: esame beturčiai. Ir šitaip besvajodama kone pravirko, kad ji nėra beturtė.

Po valandėlės pamatė tėvelį ir močiutę grįstančius pietų. Jojo raiti. Tėvelis buvo apsiavęs žaliais drabužiais, kuriuos visuomet dėvėjo vykdamas medžioti. Močiutė buvo apsiavusi pušnimis ir kasas susimezgusi. Sėdėjo ant blizgančio žirgo, kuris šuoliais bėgdamas kilnojo ją. Juodukas, vardu Tunisas, laukė jų prieangy. Panelė Julė savo kambaryje žiūrėjo į juos pro langą. Buvo girdėti papūgų šnekant. Suskambo varpelis. Atbėgo dvi kambarinės. Iš virtuvės dvelkė malonus kvapas, prie prieangio žydėjo baltasis vikmedis.

Jonės tėvelis ir močiutė išvyko į tolimą kelionę ir paliko ją rūmuose su panele Julie. Vieną kartą panelė Julė

nuėjo pas pažįstamas vienuoles į mergaičių mokyklą.

Mergaitės buvo prastuoliškai aprenktos, beveik taip pat kaip ir toji mergelė, kuri savo tėvui nešdavo sriubą. O Jonė buvo apsiavusi muslino drabužiais su trumpomis rankovėmis; jos rankutės baltos, kaip pienas, o skrybelaitė lengva, kaip pūkas. Tačiau būtų norėjusi turėti juodą priejuostę ir rūdas kojines, kaip mokyklos mergaitės.

Vienuolės Jonei parodė mergaičių miegamąjį. Savo rūmuose Jonė miega minkštoje lovelėje su užlaidomis, išsiuvinėtomis žvaigždutėmis. Mergaičių lovelės buvo geležinės, negražios. Be to, viena mergaitė, kuri atsikėlė vėliau, nes buvo liguista, pati klojo savo lovą: kambarinės čia nebuvo.

Jonė ir panelė Julė grįžo į rūmus. Pareidamos įėjo į bažnyčią. Jone melšdamosi galvojo, kad Viešpats Jėzus, Dievo Motina ir šv. Juozapas buvo beturčiai.

Jonė kaskart labiau liūdo, kad nesanti beturtė ir kalbėjo apie tai Viešpačiui Dievui.

Tą dieną, kai sukako Jonei aštuoneri metai, tėvelis ir močiutė grįžo iš ilgos kelionės. Pabučiavo mylimą dukrelę ir jai davė daug žaislelių.

O Jonė atsiklaupė prieš tėvelius, kurie nesuprato, ką tai reiškia:

— Mylin jus, ak... didžiai jus mylin... Tačiau norėčiau...

Ir verkia, o močiutė ir tėvelis klausia:

— Kas tau yra, brangioji. Sakyk... Gausi visa, ko tik tai nori.

O Jonė dar žemiau nuleido galvą; pajuto, lyg dvelkiant iš dangaus. Pagalios tarė:

— Norėčiau būti prastai apsitaisiusi ir pati kloti savo lovą.

Jonei kalbant tai, Viešpats

Mokinio Malda

Dievulis man lėmė mokyklą lankyti.
Kad tapčiau šviesesnis tėvynei tarnauti.
Man Dvasios Šventosios padėk išprašyti,
Marija, kad ašen pajėgčiau protauti.

Ką globia Marija, tasai nepašlyja,
Tu mano viltie, o Marija!

Marija pažvelki į manąją širdį,
Joje kad kilnieji jausmai įsidiegtų;
Kad taurūs siekimai, jaunystėj pakirdę,
Man pagrindą tvirtą gyvenimui tiektų.
Ką globia Marija, tasai nepašlyja,
Tu mano viltie, o Marija!

Dviprasmis pasaulis į nuodėmę stumia,
Jaunuoli vilioja magi nedrovė.
Marija, pagelbėk įgauti taurumą,
Kad ydos išnyktų širdin įsibrioję.

Ką globia Marija, tasai nepašlyja,
Tu mano viltie, o Marija!

Mieliausia Marija, Marija geroji,
Tikiu — neatstumsi maldaujančio vaiko.
Tu man kuo geriausią bičulį atstoji,
Ir toji Tau meilė širdy tesilaiko.

Ką globia Marija, tasai nepašlyja,
Tu mano viltie, o Marija.

M. Gr.

Želvė ir Erelis

Želvė sumanė permainingti savo gyvenimo vietą. Ji paprašė erelio, kad jis nuneštų ją į naują jos namą, žadėdama už tai gerą atlyginimą. Erelis sutiko ir, pagriebęs želvę už lukšto, pakilo augštin.

Bekeliaudami jie susitiko varną, kuri ereliui tarė:

— Želvė, tai gardus užkandis.

— Jos lukštas per daug kietas, — atsakė erelis.

— Akmenys gali ir lukštą sutrupinti — pagundė varna.

Erelis suprato varnos patarimą, paleido iš nagų želvę ant aštrų akmenų ir abu paukščiai turėjo labai gardžius pietus.

Niekados nekilk augštin prieš sparnais. Maikamp.

Jėzus nuo didelio kryžiaus ties močiutės lova žiūrėjo į ją.

Šiandien Jonė jau nebe gyvena rūmuose, bet vienuolyne. Yra beturtė ir labai laiminga.

J. T.

VAIKUČIAI, ĮSIDĖMĖKIT

Na, vaikučiai, gaunate jūsų "Draugo" 2 šių metų numerį. Ir kas savaitę gausite ar pastu, ar nuo seselių-mokytojų, ar prie bažnyčios. Nesvarbu kaip gausite, bet svarbu, kad visą, visą perskaitytumėt.

Gal kuris skaitytojų norės pasiskųsti nesuprantas visų žodžių, todėl ir negalys išties laikraštuką perskaityti. Skaitau, girdi, tik trumpesnes ir lengvesnes pasakėles.

Kad neprigytų teisintis ir kad visi būtų patenkinti, kiekviename numeryje bus kampelis žodžių reikšmei dėstyti.

Naudokitės ta proga. Jei turite žodžių, kurių reikšmės nežinote, nepasigailėkite laiškelio ir trijų centų pašto ženkleliui.

Išmoksime naujų žodžių, kurių kiti jūsų draugai, gal, visiškai nežino.

Kitas dalykas. Kokius raštus jūs, vaikučiai, mėgstate skaityti, tokių ir atsiųskite jūsų "Draugui" arba prašykite mūsų.

Kunigas

Kas yra kunigas — visiems mums Tiesos žodžius. Eidami gerai žinoma. Jis yra Dievo išganymo keliu, mes visad tarnas, Jėzaus Kristaus brolis esam linosi nuo pavojaus, ir Jo prietelis. Jis yra visų jeigu tik jis mūsų vadas. Jis tėvas, Dievo paslapčių dalinto mokė mus, kai buvome jaunes, santaukininkas, žemės nalis. Dabar, nors jo galva druska ir pasaulio šviesa.

Montanos valstybėje, vienas gių padabinta, ir jo veidas Cheyenne indijonų vadas, var-du Senas Vilkas, savo figuri-nėje ir poetinėje kalboje šitaip apibudina kunigo kilnumą.

Mūsų, Cheyenne, krašte yra vienas augštas kalnas. Jis augštesnis už visus kitus apy-linkės kalnus. Visi Cheyenne'ai pažįsta šį kalną; net mūsų tėvai jį pažįnojo.

Kai buvome dar vaikai, bėginėdavom visur, kur tik norėdavom. Niekad nesijautėm paklydę, jei tik matydavom tą kalną, kurs, rodos, sakyte sakydavo, kur namai.

Paaugę, toli klaidžiodavom, ieškodami taurų ir laukinių briedžių. Mums nerūpėdavo, kur nusivydavom bėgantį briedį, nes, jei matėme tą kalną, žinojom, jog jis yra tikras vadas, ir jog savo pareigą visad išpildo.

Kai suaugome į vyrus, mes kariaudavome prieš Siovus, Varnonus ir baltuosius žmones. Toli nusivydavome priešais. Nors kelias vingiuodavo kalnų viršūnėmis ir gilių slėnių padugnėmis, mūsų širdys dėl kelio baisumo nedrebėdavo, nes, kol galėdavom matyti kalną, jautėmės tikri, jog namo grįšime. Grįžtant namo iš tolimos kelionės ir išvydus tą kalną, širdys iš džiaugsmo suvirpėdavo, nes žinodavom, jog namai arti.

Žiemos metu, sniegas visą žemę baltu rūbu uždengdavo. Tada jokių kitu būdu negalėdavom atskirti mūsų vadą nuo kitų kalnų, kaip tik jo augštumu. Kartais debesys uždengdavo jo viršūnę. Iš debesų lakstydavo liepsnų vilyčios, kurios išmušdavo kalno šone duobes. Perkūnas trenkdamas jį sukratydavo nuo viršaus iki apačios. Tačiau, audrai praėjus, kalnas kaip stovėjo, taip stovi ir stovės amžinai.

Tas kalnas — kunigas. Jo širdis tvirta, kaip uola. Jis niekad nesimaino. Jis skelbia

prazilus ir daugel žiemų snagių padabinta, ir jo veidas nuo gyvenimo audrų surauklėtas, vis mes jį pažįstame ir vadiname savo dvasišku vadu. Jis yra kalnas, vedas mus prie Dievo.

Vertė: *Pranas Balčiūnas*

PAVYZDINGA MERGAITĖ

Marytė yra jauna — dar tik dvylikos metų mergaitė. Bet ji yra gera ir darbšti mergaitė. Ji klauso savo tėvo ir motinos. Ji eina į viešąją mokyklą ir ten gerai mokinasi. Geriausiai ji mokinasi ir lietuvių kalbos mokyklėlėje. Ji kasdien atsikelia anksčiau, negu kuris jos broliukas ar sesutė. Atsikėlus, pirmiausiai, bėga prie savo senos mamytės pažūrėti, ar ji sveika. Jei kartais pasitaiko, kad jos mamytė nesveikuoja, Marytė tuojau griebiasi namų ruošos ir, kol ateina laikas eiti į mokyklą, daug ką atlieka: pagamina tėvui ir savo broliukams bei sesutėms pusryčius, apvalo namą. Niekad ji iš namų neiseina neatsisveikinus su savo brangia mamyte.

Radus liuosą valandėlę, Marytė ją naudingai sunaudoja. Ji ką nors skaito, rašo. Andai ji parašė labai gražią dainelę, kurią pasiuntė į laikraščio redakciją. Redaktorius ją už tai labai pagyrė, jos dainelę atspausdino ir prašė, kad ir daugiau rašytų. Marytė pasižadėjo ir, kai tik turi laisvo laiko, galvoja ką nors gražaus parašyti.

Žodžiu, Marytė yra tokia mergaitė, kokių mažai pasitai-ko. Todėl mokytojas ir visi, kurie tik ją pažįsta, gerbia. Motina, net ašarodama, visuomet sako:

— Be savo brangios dukrėlės, Marytės, aš ir gyvent negalėčiau.

Todėl mamytė ją labai myli. O Marytė jaučiasi laiminga ir stengiasi būti dar geresnė mergaitė.

Niekad Nesigailėsi

Jei gyvenimas tavo bus skaistus.

Jei visa darysi kuogeriausiai.

Jei apsižiūrėsi prieš veikiant.

Jei neteisi pirma neišsiklausęs.

Jei būsi gailestingas pavargėliams.

Jei mintysi tikrai skaisčias mintis.

Jei ginsi savo principus.

Jei neklausysi visokių plepalų.

Jei būsi prielankus ypač priešams.

Jei klaidą padaręs atsiprašysi.

Jei veikia išlaikysi padarytus pažadus.

Jei pamėgsi dorų raštų skaitymą. *Černis Amelas*

ŠVITUOJĄ KREMBLIAI

(Iš "gamtos stebuklų").

Ar atsimenate, kaip "vaikas nykštukas" atėjo į svečius pas kurmį ir šis nušvietė savo tamsią gyvenimą vietą šmotuku mėsavai mirgėjusios pūvėnės? Žavėtinu aidu iš tolimos vaikystės pasaulio atgyja sie-loje užburta pasaka, kai mes žiūrime į vaizdą Brazilijos miško tropiškose nakties tamsoje. Galima pamanyti, jog dailininkas buvo sužavėtas, atvaizdavęs virtines šviečiančių lempučių, iškabinėtų gamtos nešykščios rankos tamsių medžių žalumoje. Bet mokslis ki daviniai patvirtina pasakos poeziją ir sako tą patį tikrai kitais žodžiais.

Auksiniai žalios kibirkštėlės laisvai skrieja ore, o apačioje, tarpe pūvančių šaknų švelnia be liepsnos degančia šviesa mirga krembliai (grybai). Šimtais stovi ant drėgnos žemės jų keistos skribelaitės, apsuptos šviesiais spindėjimo kraščiukais, o augštai šakose, pasislėpę lapienoje, kibirkščiuoja kiti spindį tamsai, kaip deimantai, paberti šviesos elfų (pasakiškų mažyčių miško žmoginukų)... Dieną tie deimantai — negražūs kremblių gumulėliai, labiau kaip kuklios spalvos.

Bet švituojančių vabzdžių ir kremblių pasaulis džiugina netiktai mūsų akį; jis verčia taip pat dirbti mūsų protą. Kas gerai pažįsta gimtą gamtą, tas žino, kad gyvulių ir augalų švitėjimas visai nėra vieno tropiškų šalių pirmenybė. Švitučiai iš vabalų veislės plėsdena ir pas mus vasaros naktimis; o šiltame garuojančiame pavasario miške ži-
ba kiekvieną naktį tokios pat

ugnys, kaip tropikuose. Bet, visai kaip užburtoje pasakoje, jos slepiasi kurmio odelėje, po žeme, supūvusiuose lapuose, po žieve pūvančių miške kamienų. Žinoma, mūsų platumų (geografiškų) ugnys vos pastebimos kibirkštėlės, eklus mirgėjimas, spinduliai bailios, kaip vaiduoklis, šviesos, bet jų kilmė ta pati, kaip ir tropikuose. Kaip čia, taip ir ten, tyliame spindėjime slepiasi viena iš gamtos didžiausių paslapčių. Žmonės tiek tikrai pakėlė jos uždangą, bet paslaptis dar toli gražu neiški mums. Mes žinome, kad krembliai ir bakterijos, tiesioginiai kaltininkai naktinio švitėjimo miške, randa savo fosforišką šviesą kvėpavime, tame vienodžiausiame ir lėčiausiame degimo vykime, kuris gaivina ir šildo žmogaus krūtinę. Smalsus mokslo genijus nustatė tą dalyką be jokių abejonių. Įrodyta, kad augalai kvėpavimo vykimu padaro netiktai buriančią šviesą, bet ir šilumą; kartais šilumos prisirenka taip daug, kad žiedai nuvysta.

Bet į klausimą, kokių būdu kvėpavimas gimdo šviesą, ir kokia vidujinė prasmė tiek iškilmingai gėstančios kibirkštėlės — gamta tyli.

Arėjas Vitkauskas.

Nauja katalikų katedra Liverpool, Anglijoje, bus antra didžiausia pasaulyje. (Didžiausia yra Sv. Petro Bazilika Romoje.) Bus 672 pėdų ilgio; 488 pėdų pločio ir bus vietos 10,000 žmonių atsisėsti. Vadinsis "Kristaus Karaliaus" katedra.

Bernas Su Oro Laivu

(Pasaka)

Vienas valdovas paskelbė: „Noriu laivo, kurs oru skristų. Kas tokį laivą man padovanos, gaus karalaitę ir pusę karalystės.“ Daug žmonių suskato ieškoti tokio laivo. Išėjo laivo ieškoti ir vienas kvailas bernas. Vienoje vietoje bernas atsisėdo ant akmenų ir valgo. Kur buvęs prieina toks senelis su lazda rankoje ir sako:

— Ir aš noriu valgyti. Gal duotum kokią plutele, geras vyrelė?

— Prašau, seneli, — atsakė bernas. — Turiu pusę kepalėlio duonos ir butelį vandens — užteks abiem.

Ir bernas pavaišino senelį duona ir vandeniu. Pavalgęs senelis atsistojo ir tarė bernui:

— Dekui tau, gerasis vyrelė, maloniai pasivalgiau. Niekuo negaliu tau atsilyginti, kaip tik šita lazda. Imk ją sau. O ten matai, aną, toli toli melynųojantį mišką. Eik į jį. Rasi jame storą, sausą pušį. Šita lazda stuktelsi į ją, o iš jos išeis laivas, kurio ieškai. Tuo laivu galėsi skristi pas valdovą. Bet jeigu pakelini kas prašytą pavėžyti, tai neatsakyk — pavėžyk.

Bernas priėmė iš senelio lazda. Senelis nuėjo savais keliais, o bernas — į mišką. Miške bernas rado storą sausą pušį ir sutuktelėjo lazda. Iš pušies išėjo laivas. Bernas įsėdo į jį ir važiuoja oru. Taip gerai važiuoja — kaip paukščiui skrenda.

Eina žmogus su dideliu maišu duonos ant pečių.

— Žmogau, kam tiek daug duonos neši? — paklausė bernas iš laivo.

— Esu besotis ir galiu labai daug suvalgyti, — atsakė žmogus. — Matau, gerai važiuoji. Priimk ir mane sykiu važiuoti.

— Gerai, sėskis, — priėmė bernas besotį į savo laivą.

Žiūri — eina kitas žmogus. Su šiaudų kūliu ant pečių.

— Žmogau, kam tuos šiaudus neši, — paklausė bernas iš laivo.

— Jei esti karšta, nubruku vieną šiaudą ir šito kūlio ir

man pasidaro vėsu, — atsakė žmogus. — Matau, gerai važiuoji. Priimk ir mane sykiu.

— Gerai, sėskis, — priėmė bernas žmogų.

— Eina žmogus su didele vilyčia.

— Žmogau, kam tokią didelę vilyčią neši? — paklausė bernas iš laivo.

— Ta vilyčia galiu nušauti ką tik noriu, todėl ją ir nešu, — atsakė žmogus. — Matau, gerai važiuojate. Norėčiau ir aš su jumis.

— Gerai, sėskis, — priėmė bernas ir šį žmogų.

Važiuoja, važiuoja visi keturi. Žiūri — eina žmogus didele viena ausimi.

— Žmogau, kam reikia tokios didelės ausies? — paklausė bernas.

— Ta ausimi galiu girdėti kas darosi kitame pasaulio krašte, — atsakė žmogus. — Matau, gerai važiuojate. Norėčiau ir aš pavaišiuoti.

— Gerai, sėskis, — priėmė bernas žmogų didele ausimi.

Važiuoja visi penki. Žiūri — eina žmogus su paršta koja.

— Žmogau, kam tu koją parsirišęs? — paklausė bernas.

— Esu greitkojis, — atsakė žmogus. — Jeigu koją atiriščiau, tai vienu žengimu visą pasaulį peržengčiau. Matau, gerai važiuojate. Norėčiau ir aš su jumis pasivažinėti.

— Gerai, sėskis, — priėmė bernas greitkojį į laivą.

Važiuoji visi šeši. Žiūri — eina žmogus su glėbiu malkų ant pečių.

— Žmogau, kam tas malkas neši? — paklausė bernas.

— Jeigu tuos pagalius numesčiau, tuojau po šimta karavių man išeitų iš kiekvieno pagalia; tose malkose visą apsigynimą turiu, — atsakė žmogus. — Matau, gerai važiuojate. Pavėžykite ir mane.

— Gerai, sėskis, — priėmė bernas žmogų su malkomis į laivą.

Važiuoja visi septyni, važiuoja važiuoja ir privažiuoja karaliaus rūmus. Išėjo karalius su palydovais. Žiūri. Taip, tikrai toks laivas, kurs oru lėkia. Bet jį atgabeno papras-

tas bernas ir dar, rodos, kvailas bernas.

— Ne, — sako karalius bernui, — karalaitės tau taip lengvai neduosiu. Suvalgyk per dieną tris jaučius — gausi.

Besotis stuktėlėjo bernui į šoną sakydamas pusbalsiu: „Sakyk suvalgysiu“. Ir bernas atsakė karaliui:

— Suvalgysiu.

Ligi saulė pradėjo svirti į vakarus, besotis jau buvo suspėjęs suvalgyti visus tris jaučius, ir tarnai pranešė karaliui:

— Svečias duotus jaučius jau suvalgė.

Nuėjo karalius pas berną ir sako:

— Atnešk man per dvylika valandų gaivinamojo vandens iš pasaulio galo — gausi karalaitę.

Greitkojis stuktėlėjo bernui į šoną sakydamas pusbalsiu: „Sakyk atnešiu“. Ir bernas atsakė karaliui:

— Atnešiu.

Greitkojis žengė vieną žingsnį ir nužengė į pasaulio galą. Bet ten buvo labai gražu. Ošė amžinai žali miškai, bangavo upės melsva, gaivinančiu vandeniu, pievos kvepėjo maloniais įvairių gėlių kvapniais. Greitkojis atsisėdo pievoje truputį pailsėti ir prigulė. Prigulė saldžiai užmigo. Miega, valandos taip ir eina viena paskui kitą. Praėjo devynios valandos — greitkojis tebe miega, negrįžta. Bernas ėmė nerimauti. Didžiausis tarė jam: „Paklausysiu, ką daro greitkojis“. Priėjo ausį prie žemės. „Greitkojis miega“, — sako didžiausis. Tada žmogus, kurs turėjo didžiąją vilyčią, ištempė lanką ir iššovė į miegantį greitkojį. Vilyčia pataikė. Greitkojis nubado. Buvo jau dešimta valanda. Tuojau jis pasisėmė gaivinamojo vandens, žengė žingsnį atgal ir laiku sugrįžo.

Karalius, gavęs gaivinamojo vandens, nepatenkintas tarė bernui:

— Dabar tu eisi į pirtį išsimaudyti prieš vestuves.

Karalius įsakė tarnams taip prikūrenti pirtį, kad įleistų svečias, paleidus garą, negyvai sušustų. Bernas nuėjo į pirtį su visais savo kelionės draugais. Karaliaus tarnai už-

darė pirtį ir paleido visą garą. Pasidarė labai karšta. Tada žmogus, kurs buvo su šiaudų kūliu, numetė ant grindų tik vieną šiaudą — ir pirtis bematant ataušo. Bernas su draugais išbuvo pirtyje skirtą laiką ir išėjo gyvi.

Perpyko karalius savo širdyje ir tarė:

— Skelbiu tam niekšui karą. Jis žus, o mano dukterė bus laisva.

Žmogus, kurs buvo su malkomis, numetė pagalius ant žemės — ir stojo pulkai kariuomenės. Karalius nebetrėjo ką daugiau bedaryti ir tarė savo tarnams.

— Bus mano dukters vestuvės. Paruoškite visa, kas reikalinga vestuvėms.

Bernas, kurs atgabeno skraidantį laivą, vedė karalaitę, vienturtę karaliaus dukterį, ir pasogos gavo pusę karalystės.

Pasakė Ona Astrauskienė.
Užrašė Antanas Zebulionis.
("2")

Nori Būt Kentėtoju

Kartą vyskupas Oguardas buvo priimtas Šv. Tėvo Leono XIII audiencijoje. Šv. Tėvas paklausė:

— Monsignore, ar tiesa, kad Kongoje yra dar žmogėdri?

— Teisingiausia, Jūsų Šventenybe!

Popiežius po trumpos pertraukos pasakė:

— Manau, kad mes dar neturime nė vieno šventojo kankinio, kuris būtų buvęs tigru sunaikintas.

— Jūsų Šventenybe, aš rūpinsiuos būti pirmutinis toks kankinys.

— Ne, ne! — sušnoko Šv. Tėvas — tada juk mums visai neliktų Tamstos religijų...

Zvaigždė

Mokytoja: — Kurie iš jūsų, vaikeliai, norite eiti į dangų? Visi vaikai pakelia rankas išskyrus Vineutį.

Mokytoja: — Ar tu, Vineuk, nenori eiti į dangų?

Vineutis: — Mama man įsakė eiti tiesiog namo iš mokyklos.

JURGIUKAS

Jurginkas, trylikos metų berniukas, po kvotimų parbėgęs iš mokyklos namo puolė prie motutės, apsikabinęs ją ir dideliu džiaugsmu sušuko: — Mamytė, aš baigiau mokyklą! Štai, žiūrėk, pažymėjimas. Po vasaros atostogų stosiu į gimnaiją.

Motina dirstelėjo į sūnų, palingavo galvą ir liūdnu balsu tarė:

— Mano vaikelį, aš neturiu tiek lėšų, kad galėčiau tave leisti į augštesnį mokslą. Pats matai, jog sunkus našlės gyvenimas: dažnai ir duonos kasnio pritrūksta, o ką kalbėt apie gimnaziją. Geriau, vaikeli, imkis darbo ir padėk man duoną pelnyt.

Jurginkas labai nuliūdo, bet nenusiminė. Kiek patylėjęs tarė:

— Gerai, mamytė, aš eisiu į krautuvę mokytis dirbti, bet ir mokslo neapleisiu, — vakarais mokysiuos.

— Vakaraus mokykis, kiek tik nori, bet būk ir man paramėlis, — atsakė motina.

Kitą dieną Jurginkas jau dirbo kaimyno krautuvėje. Dienomis dirbo, o vakarais mokinosi.

Po keturių metų, kada Jurginkas buvo septyniolikos metų, jau mokėjo gerai prekiauti ir buvo išlaikęs kvotimus gimnazijoje.

Ilgainiui Jurginkas tapo išmintingas berniukas ir geras prekybininkas. Gera buvo ir motinai pas savo sūnų gyventi.

Mažkam.

Trejetas Vaikų

Trejetas vaikų kartą eidami į mokyklą taip kalbėjo:

— Daug mokysiuos, — tarė Juozukas. — Jei mokytojas mane pagirs, tėvelis žadėjo pinigų duoti.

— Ir aš gerai mokysiuos, — tarė Onytė. — Už gerą mokymąsi motutė žadėjo man naują suknelę nupirkti.

— O aš neturiu nei motutės, nei tėvelio, — sako Jonukas. — Niekas man jokios dovanos nėra žadėjęs. Bet ir aš, kiek galėdamas, mokysiuos. Aš noriu mokytis ir vėliau savo seselėms, kurios dėl manęs vargsta, gyvenime padėti. M. K.

Spindulio Kelionė

Pro langinių plyši, spinduliukas kyši, slėpta ant aslos — vaiko iš lovitės žiūri jį akutės, klauso jo kalbos... Vaikė, tu miegojai: "O kur tu skrajojai, "Čia kai nebuvo! "Spinduliukas gali aplankyti šalį, kokia tik žinai,"

Kol miegojo vaikas, ilgai buvo laikas, buvo čia naktis — spinduliukas skraidė, po pasaulį žaidė, kol čia vėl nušvis.

Ir jis pats sugrįžęs buvo pasiryžęs būti dieną čia — mato jį ir vaikas, keltis, reiškia, laikas: kužda jam slapčia.

Kamuolio to žemės buvo čia aptemęs vienas šonas: mes — kol visi miegojo, spinduliai skrajojo po šalis svečias.

Ir Amerikoje buvęs, Azijoje kiek užkliuvęs grįžo vėl pas mus — čia išeis, vis vieną, nemažiau kaip dieną, vakaras kol bus.

Kai pas mus nugrims saulute

Ir paliks visai siaurutė juosta dar šviesi,

JUOKIS, JEI PATINKA

Po ilgų aiškinimų pailsęs mokytojas pagalios paklausia:

— Mikai, koks skirtumas tarp karaliaus ir prezidento?

Mikas: — Nugi toks skirtumas, mokytojaus. Karalius yra savo tėvo sūnus, bet prezidentas ne.

Gazolino pardavėjas: — Kurio gazolino norite, panele.

Panelė šoferis: — Duokite man gazolino iš tos mėlynos pumpos, kad atitiktų mano automobilio spalvai.

Jonelis žiūrėjo į savo ką tik užgimusį brolelį, kuris gulėjo lovelėje verkdamas.

pamatys jau spinduliuką, žadins, gal, taip pat vaikinką žmonės jau kiti.

Arėjas Vilk

Margumynai

Vokiečių matematikas apskaičiuoja, kad Pasauliniame Kare žuvo 11,000,000 ž. ir 19,000,000 buvo sunkiai sužeisti.

Visos išlaidos siekia \$500,000,000,000. Šios sumos užtekėtų kiekvienai šeimai Amerikoje, Kanadoje, Australijoje, Anglijoje, Belgijoje ir Prancūzijoje nupirkti penkis akorius žemės su namu \$2,500 vertės ir rakandų už \$1,250.

Už likusius pinigus būtų dar galima pastatyti ligoninę, universitetą, mokyklų ir apmokėti algas mokytojų, slaugių, gydytojų ir profesorių, kiekvienai grupei susidedant iš 20,000 gyventojų!

Mount St. Mary's kolegija, Emmitsburg, Maryland, yra žinoma kaip "vyskupų lopšelis". Pernai šventė 125 metų sukaktį. Per tą laiką ne mažiau kaip 40 vyskupų ir pirmasis Amerikos kardinolas, Jonas McCloskey joje buvo išauklėti.

Vieną unciją reto cukraus, kuris vadinasi "1-ribose", pagamino Dr. W. C. Austin, chemijos profesorius Loyola universitete, medicinos skyriuje. Šis cukrus yra labai brangus,

— Ar iš dangaus atėjo? — klausia Jonelis.

— Taip, sūneli.

— Nenuostabu, kad iš ten išvarė!

Mažas vaikas: — Tėte, aš mačiau žmogų, kuris dirba arklius.

Tėtė: — Iš tikrųjų?

Mažas vaikas: — Taip. Žmogus yra kalvis. Kaip aš jį mačiau, jis beveik baigė daryti vieną arklį. Baigė prikalti užpakalines kojas.

Seimininkė: — Man toji žuvis visai negraži.

Krautuvininkas: — O, jei tamsta nori grožio, tai pirk dagilėlį.

nors lengviau tinkama forma "ribose" taip vadinama "d-ribose", kurį pagamina iš mielių, kainuoja \$14,000 svaras.

Romoje randasi 390 bažnyčių, 160 koplyčios ir 53 šventovės. Romoje taipogi yra 44 krikščioniškos kapinės. 1870 metais 93 bažnyčios buvo uždarytos arba išgriautos. Dabar statoma arba baigiamos statyti 23 bažnyčios.

Didžiausias paukštis pasaulyje yra strutis (ostrich). Mažiausias — kalibris (humming bird), kuris randasi Costa Rica, Centralinėje Amerikoje.

MAŽŲJŲ ŽODYNELIS

pateisinimas — excuse
patenkintas — satisfied
suknelė — dress
kiškis — hare
svogūnas — onion
kailiniai — fur cloak
virškinti — (to) digest
meškerė — fishing rod
kanapės — hemp
santaikininkas — mediator
tauras — buffalo
briedis — elk
vingiuoti — to wind, turn
vilyčia — arrow
audra — storm
snaigė — snowflake
dirstelėti — to glance
prekiauti — to trade
želvė — turtle
erelis — eagle
lukštas — shell
kuždėti — to whisper
skrajoti — to fly
nugrimsti — to fall down
slaugė — nurse
unciija — ounce
mielės — yeast
ąsotis — pitcher
medžioti — to hunt
pušnis — fisherman's boot
kasa — braid of hair
prieangis — lobby
papūga — parrot
kambarinė — chamber maid
pūkas — feather
lignistas — sickly
niurnėti — murmur

KUR KĄ SIŪSTI?

Rašius Nam skyriui reikia siųsti adresu: Vincas Sabas M. I. C., Marian Hill, Hinsdale, Ill.

Pileius, taip pat prašant pakelsti siuntinėjimo kėklį, reikia siųsti tiesiog į "Draugo" spaustuve, adresuojant: Draugas Pub. Co., 2324 So. Oakley Ave., Chicago, Illinois.